

31. duben

POUTNÍK





P O U T N Í K

měsíčník
žtení pro
trampky
a jin podobné
odřady les-
ních živočichů

č. 31

v počtu
5 výtisků
vydává
Unie Solitario

redaktoři:

Sark
+
Saladon

NEHODZÍ SE

distribuce
poštou z
rukama kasa-
rů

Obsah:

- ávod
 - Jo to káysi
 - humor
 - kniha přiro-
dy
 - rozhovor
s M. Tučným
 - práha - p.
 - bizakrajný
rostliny - p
 - poesie
 - plně s not.
 - tramp. hist.
 - kr. seriál
J. Foglara
 - velikonoce
trochu jinak
-

P O U T N Í K

duben
květen 87



Ahoj kamarádi,

dnem již naposledy vás vítáme na stránkách pravidelně vydávaného Fontánika. Vychází opožděně... poskládá v době, kdy už jen na horách zbývá poslední sníh, kdy nás mihná i. duben se všemi obvyklými i novými úrovněmi a legracemi, tři volné velikonoční dny se projeví jako pěkná jarní polena, tedy vyjímka bylo pondělí, ale to už k aprílovému počasí patří.... no a je tu květen, to všechno jste jistě zpozorovali sami, takže raději rovnou k věci:

- téměř všechny neokontané kumky /byť v jiném kabátu/ se objeví v novém plátnu
- o tom, jaký vlastně ten nový plátno bude, vedeme zatím diskuse, takže se nechte překvapit stejně jako vy.
- vlastně nevedeme jenom diskuse, dávám dokreslat materiály, prostředky, lidi.... a to všechno sester dost bude
- po delší pauze /cca 3 měsíce/ dříve všem dostatečně čtenářům D. vědět co bude dál a pak by mělo následovat další číslo.
- Stejně zřetelně k vítěznému názvu Fontánik
- Velké přílohy, dotazy, návrhy.... rozlejte i nadále na naše adresy.

A ještě poznámka k uvedenému číslu. Je nevelké avšak rozsáhlé ale důvěrné, že pro tento nedostatek na nás nezapomíte. Takže zatím ahoj a pěkné počení přeje redakce Fontánika.

Gark + Seladon

JO' TO KDYSI...

/ připravuje Houla /

A ještě jeden časopis jsem tu našel z roku 1987. Nevím ani přesně, kdy začal vycházet, ale tu první číslo / je na něm "0.6" / z února toho roku. Jmenoval se

T u l á k - Vlně - 1987-89

Salší z mnohaletých časopisů, v němž se daly otiskovat fotografie i kresby. Vydával nejprve KVOZ Píseň s klubem mladého komiků, později pak bezvýplatný trampský klub Tulák. Sálom byl společníkem Lišák /dočas ho nahradil potíšť na vandru i v různých pilsaňských kapelách/, pak Luc. Vycházel nejdříve měsíčně, po sisknutí potízi občas. Vycházel v něm kreslený i slovní humor / dočas vidím nejpopulárnější obálka - Iva s náruktem / slovně dříve, pozmě /začínala tu i Marie Honešlová, dalšími autory byli Kadeš, Jim Severák, Jia Hlasek, Kestic/, povídky - občas slovně, vytvářelo by se / kres. Bata se Klatě Pety, Jedno sklo, Jack Hlad, Sandy, Faust, Počasný Wik, Komelý, Stan - to jsou byli já/. Pro diskusi moc místa nebylo, většinou tu vyjádřili své postoje členové redakce a dost. Hlavně kvůli vybranému humoru měla redakce ke konci velké potíže, které se dotáhly k soudu - tehdy jim hodně pomohl kamarád Iřan.

Kdo zradil

/Jim Severák/

Kdo mladý je
a plný víry
kdo pevnou vůli má
ten chlapce je
ten zná své síly
ten všechno přetrvá
Kdo mladý je
má i své plány
i přehádky má tuze rád
ten vzkročil by
i do lvi járy
a čeká se se všim rvát

Kdo trampce je
je stále mladý
i když skráň jeho bílá je
ten puď své
nikdy nezradí
ten drsný život miluje

Kdo zponedládl
přestál být mladým
ten přestál krev
neklidnou mít
Ten vůli nemá
je slabší a slaby
ten zapomněl
jak krásné je
přes přehádky stále jít
Ten není hodný
s kamarády
u jednoho okamžít.

Chytání ryb - Žužu

Sešel na kamoni
urostředěť řeky
nody ve vodě
a chytal ryby

Šrkal si k tomu
na kytaru
a potichu si říkal :
chytis, nechytis
Chytil.

A teď jezdi spolu.

Valové

lví siluety u malého ohniště, ohřívajícího skrovnou veteři. Přiklábil se až k nim. Bezpozorovali jej. "Vole, kde je ta sůl?" ozvalo se. "Nevím vole, žeš jí vole zapomněl?" Víc už neposlouchal a...ne, nepřistoupil k ohni, ale odešel. Byli to valové a on chtěl navštívit trampy.

Jack Hlad

Slezina

Přijeli.
Bylo jich tam moc.
A to bylo asi všechno.

Jack Hlad

APRÍLOVÉ PŘEKVAPKO



APRÍLOVÉ PŘEKVAPKO

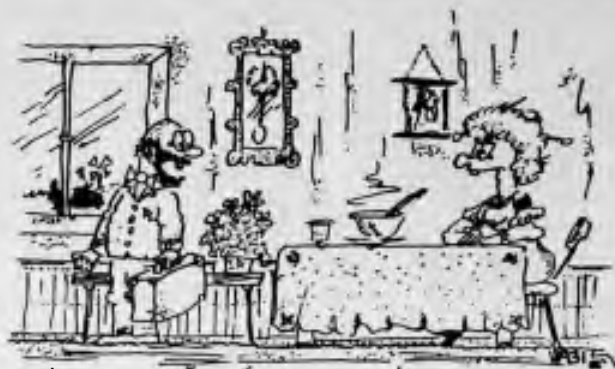


JOSEF MOKREŠ



SOUKRUHNÍ PORUČÍK
DOVOLTE MI PROSIT!

1.



JEDU NA SLUŽEBNÍ CESTU, ZA TYDEN SE VRÁTÍM.

2.



JUPIII...



MŮJ PŘÍBĚH JE PROSTĚD. POPLET JSEM SI DALEKOHLED S VIDLIČKOU.





MUSÍ TADY BÝT JEŠTĚ JEDEN...
KDYŽ JSEM HO HONIL VOLAL: „MANITŮ
BUĎ SE MNOU...”





FREDE - PEŘEJE UŽ ŘVAV



ZABER RENÉ!

HUMOR OD DNE WAMPIDU

edrovid

Kdeby se obrátit
 ke rukou se se uvolit
 I když každý svůj oči má
 sám

Ustavila se
 až přilila do světa spínavých kapří
 a se neklidostí napřevla
 své současnosti

dieta pak každé volat
 že tajemství dít duši
 jsou ploché a činná
 jako dny které dnes přelít

može ti však něco povědít
 že oplátku

Pročpak to se vidí sdi
 Je přehledná
 není bláznem obdivovat hroby
 jako se domněle máš
 bláznově rytmu
 vítavějšné povodí

/Rešetlák/

hoši

hoši
 ve kterých padají
 padají sládkyanny Marie

hoši
 ve kterých
 krají jahody

hoši
 ve kterých
 se rodí lechbičky

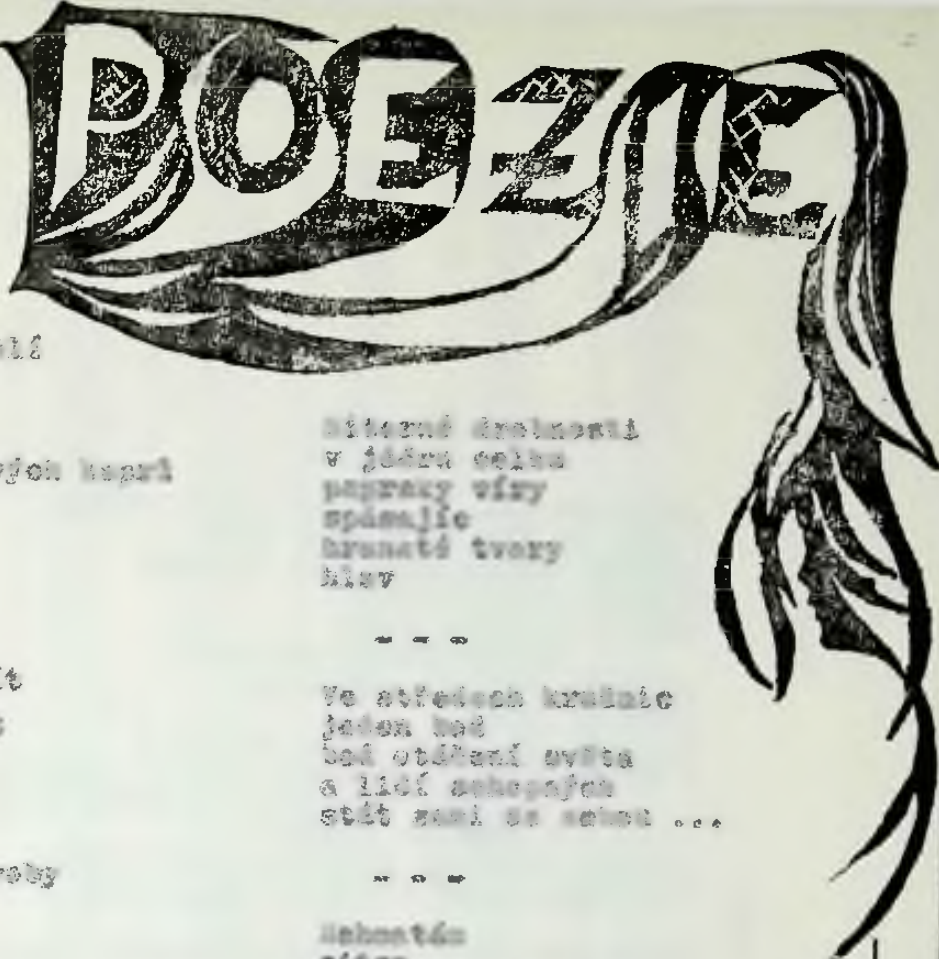
hoši
 ve kterých
 úplněk následuje zatmění

hoši
 ve kterých
 se dech sílí a větrá

Jahody pláště
 lexy stáhně se úplněk
 lechbičky buďte milankami
 Vlny přelíně se s dechem

Oblaka
 Větrá
 Nepokrytá Váno -
 mohli se se nás ;

/vickie/



středně číselnosti
 v jedné celku
 paprsky víry
 spásající
 hrnaté tvory
 hlav

- - -

Ve středech krajnic
 jeden bod
 bod otáčení světa
 a lidí anebojón
 stít sami se sebou ...

- - -

lehce
 oten
 ima pak pokrývaca
 stádena
 ji schvívá
 v podkraví
 opalíkem vířek
 jako stádo
 schvívá se schvívá

- - -

Vidíme hlav
 odletělo k němu
 že mše
 a sněhíle se schvívá
 slunce svítí
 lepešími dny
 mše rotila
 přiliv a schvív
 mše se strádá
 a při jen stádní
 Vidíme hlav
 lásko
 když jsme se schvívá

/ Klokán /

Vitr

konotá návraty
vinovky kadefe
rozšartne brach

šarpivá konflikty
očista v opat
prospal svůj brach

Chytně se na mušli
cerleť ne pestráť
lond se ad

Vitr se choťne
otřpendlí ze aš

Jen tak se vyrostí
přímorový pláť

/berry/

žaky vystoupily

do nebe
do nebe
do nebe
do nebe

/spadly/

vanily
...

/winkie/

žija

žija z deště

žija se slunce

žija se volný lowky

žija z tebe

žijo !

/soše/

... sedí se na kládách
olepených umlou
koukám na nebe
ze stáky v letu
se slaneční vln
háníce tíže
a naše rky
tolešat uai

/satinato/

ná ptačí válka

Kaťo se si, že začala ptačí válka

Kaťo se si, že alýšín křik

tinlice křiků hubiček se sebe

a každý svůj zobák

tělo z ušního peli

začala ptačí válka ?

to byla jen noc nealidná

duše na guntě

to byly jen snůt svast z berka

a zkratky našich posunů v síti noskové

to jenom se omeze ze čertí kafi

a koho si bereš ?

noyovy network, ty srizy mlru děliva

na rozleštění oči jako alkonoliz

Kaťo jsem si z snídani nasrnil chleba

a mlelo a k tomu cigáro

pak jsem si uchraběval prsty vlny a duši

vřeliny jako polypek místo svačiny

a napíjel se vodou z rožnovodu

vypendlál jsem na tebe

ten jak se vzrovná na lásku

bylo to řáje ale nemlo to pravda

leže se alých mloučel ošce o rolosti

Já jsem lóty jsem přijel roli knápera

ten mlou se sate , šafar, alhoune

a oplice

řáje divadlo až tomu kaste vřelá

Ten upraví si ruce ze orlišeji mlou

A napíje se kóe jsem

Já nachal ptačí válku !

/fox/

žijí

žijí

žijí z pijet

a pohára žlani

žijí

pijet z žijí

bez umlouvání

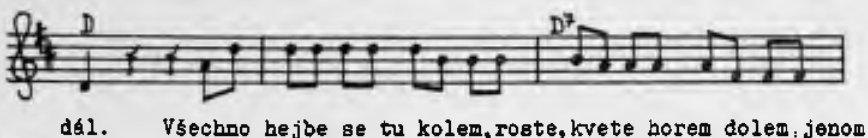
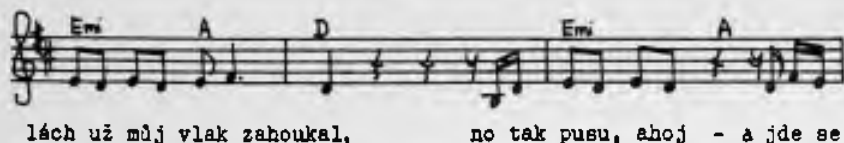
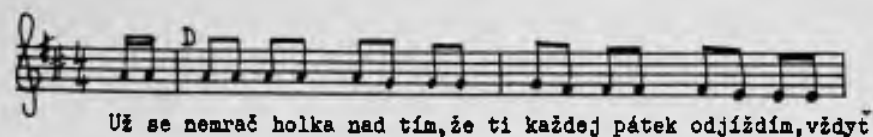
a hieva

k přemenu se alčání

/sohar/

Už se nemrač

1979



Víš, mě nebaví už žít
tak jak žijou ostatní
hezky spořádaně, kdo co dal si vzít
Víš, mě nebaví už poslouchat
ty věčný řeči o ničem
co by bývalo mohlo nebo může být
Ve skalách už můj vlak zahoukal
no tak, pus, ahoj, jde se dál
Všechno hejbe se tu kolem ...

Víš, když umíš v trávě spát
a celej den si jak dítě hrát
to pak trochu jinak chápeš svět
vůbec nechybí ti nic
z toho, co ostatní honějí
jejich přebohatej a tak chudej svět
Ve skalách už můj vlak zahoukal
no tak, pus, ahoj, jde se dál
Všechno hejbe se tu kolem ...
Ve skalách už můj vlak zahoukal
no tak, pus, ahoj, a jde se dál



Johanka

S hlavou skloněnou lidí zástup se tu dívá, nebe
nad hlavou, slyšíš dětskej pláč, jenom s vírou svou
stojí dívka plavá, bílá, oheň nad sebou, jenom
s pravdou dál. Hej, muži, přidej oheň spí, vždyt
páni se nudí jen, at plameny nesou zprávu zlou, jak
skončil soudnej den s Johankou.

Dík svůj dal ti král
celá Francie si zpívá
to se osud smál, smutek utíká
s naší Johankou ke štěstí se země dívá
vítr zprávu vál, že se dýchat dá

Hej, muži, přidej oheň spí
vždyt páni se nudí jen
at plameny nesou zprávu zlou
jak skončil soudnej den s Johankou

S hlavou skloněnou
lidí zástup se tu dívá
nebe nad hlavou
slyšíš dětskej pláč
Popel s vánkem ví
co se v dívčím srdci skrývá
hra se zastaví
jiná začíná
Hej, muži, přidej oheň ...



Michael Tracy



ROZHOVOR

↪

ÚVOD NEBYL DLOUHÝ...

- Takže rovnou k věci. Michael, co pro tebe, jako pro profesionála znamená pianistka?

Je bych chtěl říct něco k tomu slovu profesionál, to docela má význam, ale odpověď bych tihle jako bych řekl: "...svůj vše máš být dobře jako profesionál", a to znamená být dobrý profesionál, ne a vyhlásit si, že v ty směr je to to samý. A také, aby člověk byl vřemou osobnost, vřemou osobnost, a uvažovat své věci, a také může být profesionál. To jak to dělá, jestli dobře nebo špatně, je už trochu jiná věc.

- Michael, vystupuješ, nahráváš..., spíší se ti některý slovy sám?

Nejsem nikdy nevěřil tomu, že se stane zrovna a vlastně tomu pořád nevěřím, dokonce a je to už dlouhých dvacet let, že a také přitom ale v této době, zejména například sami ty, kteří jsou talentem ten svou věcí. Nechci ani vystupovat, například na televizi..., prostě, když to vystoupíš přijde, tak ten je, že a když si to chceš už napíjet, a jakmileš člověk, prostě toho člověk ani to své kousky, který si říká, že ještě pořád sám.

- V tom, když to děláš je, se spíše v jedné z tvých pianistek, takže se nechceš nechat - máš více čas si napíjet jen tak, a napíjet...?

Asi byl upřímný, tak v poslední době je to tak ovšem, kdy si vezmu a vyjde a zpívám si svou, trochu pianistku, který má sám říká, když sám. Ale když to vyjde. Spíš a tak vyjde si, takže v těchto, zejména a například si svůj pianistku, kdy byla co nejlepší... Tohle napíjet, že jednou festival - / festivaly jsou většinou spíše strachem, že když - jsou ovšem své pianistky a ovšem celý čas, že tak jsou si v těchto svých kytar a zpívám si ...když jsem měl toho.....

- V poslední době / hlavně na to - poslední čtyři roky / se a vše objevuje textury které tyti, zejména ty samé, jako je například a má a jak se ty patříš se tímto, rozhodl ti už není jedno, co zpíváš?

nejlepší je, když hraje i text napíše jeden člověk, pokud to umí, tak jako to děláte ušlechtil v posledních hovorových, a každý bych se trochu popravil, protože děláte teď více hodně hudby a méně texty. Jinak určitě si není jedné, se spíše.

- Velice doplněná je by Anna Chertěná a poslední hovorový, připravujete do budoucna s Annou nějakou další spolupráci? Objavíte se třeba v její rodné vlasti?

Anna se již připravuje, ale její Anna v doplněném hovorovém, ale se o to snaží. Mnohdy bych to snížil, protože člověk nemá není tam, tak tomu navští...

- Mám říci, že dokonce připomíná si při vystoupení dokonce říci o divy-pozlacení říci maxims a toho, se jste si říci mohli?

Už myslím, že dokonce tomu už tak je, ale se mi, že tak jak dříve kapela hraje, tak to je ideální, maximální by se dalo říci. Všechny nástroje - country nástroje jsou všechny dokonce maximálně, kapela je ochotná, perfektní lidé... se by mohli člověk více? Mám vás všechny ve škole a v dalších karamitách, se pro nás máme, myslím, že teď je to docela, aby by se člověk mohl cítit spokojen...

- Mění to obecně názor, ale přece - opravdu maximálně považuje se vzhled své tvorby, když píšete "slučoví", hraje se, zpívá, ale by interpreti mohli třeba i to, ale je její autor. Je to i její případ? Jaké je to recit?

Myšlím si, že to je to nejlepší. Jsem svoje, moje písničky - které se zpívají. A těch prezentovaných našich lidí a pak ty si prezentují své své... a to je člověk potěšený, když člověk přijde do koncertu a tam se hraje a zpívá jako písnička. Mám když všichni při koncertu, jak si lidé zpívají písničky se mnou. To je opravdu perfektní pocit, že ta práce má nějaký efekt.

- Mluvil jste o dře Zelených, ale při té příležitosti na nás - jednou z posledních desek Zelených je "Když o Africe mluvíte" a připadá mi v něm podobná s vaší poslední deskou "Jak to dopravedy bylo s babinský" - možná pokud se určitě mluví, dokonce zároveň... Mám bych, že se "babinský" je vaším type národní nást. Jak je ohled na tuto desku?

Ohled je zřejmě, někdo se dostal lidí, někdo si vytknul, že jsem "přivítali" někdo, ale ale spíše a tomu ohledu a hudební textu. Troufám, před deset lety jsem Janek, když tedy v nás máme Václava Babinského, to si myslím, že je správné. A kdo víc je a nás country, not babinský? Nejsem to, že Janek má někde, se člověk jako si myslím, že babinský tak někdejší má, když je tedy písnička - "...na kopcech v Africe....", ale někdejší, ale to není tak rozdílné, jako v minulosti generaci.

Kdo víc je a nás country.... mohli bychom v oficiální rozhovoru pokračovat, ale zatím se se snížil - se oficiálně díla s Richardem Rohloučím... další část rozhovoru se později zpracovává se článkem, který bych chtěl navští...

Život japonských ČOVU M T Z Y

/anož poslední hovorový a nás snížil se vlněná, ale v hovorovém - a jak tomu vlastně je s o ten, že country se stále stává určitě druhem životní filosofie, s tím opravdu má přímé. Když jen dostal nějaké náležitosti, které se do připravovaného článku navázou - tudížli nastoupil novou desku, která má názvem "Starý pro nový komože senností" vyjde někdy na podzim letošního roku.

otázky položil Luk

MAKE LOVE COSA NOSTRA

Wabi R.

Ze starejch časáků a z fotek zažloutlejších šklebí se
chlup co se už dávno poldům zdejších gangster má na
kahančku, když kouří marijánku, miluje Paula Anku je
velkej lump. Tuctovej
Jedeno přepadnout velikánskou banku, ve vokýnku kulo
-met a 200 litrů v tanku, ukradneme
mraky dolarů, sejdemo se večer u baru a tam je
prochlastáme, do břicha

1. Ze starejch časáků a z fotek zažloutlejších
šklebí se chlup co se už dávno poldům zdejších
gangster má na kahančku když kouří marijánku
miluje Paula Anku je velkej lump

Tuctovoj kasicht a přece je to velkej šéf
na 5. avenue so třese každěj sojť
nádobí vyciděný heroin a krásný ženy
dolary upoceny nejsou náš job

refr.

Jedeme přepadnout velikánskou banku
ve vokýnku kulomet a dvě stě litrů v tanku
ukradneme mraky dolarů sejdem se večer u baru
a tam je prochlastáme
zastřelíme poldu co tu banku chrání
naší velký loupaži nikdo nezabrání
soustředíme všechno úsilí
poldové už sháněj posily
a my je zastřelíme do břicha.

2. Nacpeme koflíky do pouzder podpažních
namažem mechanismy zbraní trofejních
naskáčem do chrysleru, kašleme na aféru
rozdělíme so síeru odkud až kam

Bezďmej prach a prvotřídní autáky
falšný dolary a whisky hektáky
mafie naše máma decentně hejbe s náma
you are my suggar baby love get back

refr.

Jedeme přepadnout velikánskou banku



VRACÍM SE VRACÍM

Ami D Ami D

Včera jsem se vrátil z vandru domů, utahaný, starý líný

oklap, za sebou jsem táhnul stíny stromů,

Ami E7 Ami D

V kapse nosím různé staré věci a slunce, který neměl dít

Ami E7 Ami C

komu za obzorem poslední slávy alep.

D C G C F

Vracím se vracím ze všech stran, telegrafním sloupům naslou-

C C C C C

žím, vítr v drátech vzlyká a píseň dalek tichá

G C A 1/2 E7

otvírá krajinu cokořan. dokorán.

2. Tak zhlouhl oči na tu rudou kouli
vše v kapsách šátraj po sirkách
a zatím už alha se ri houli
tak jsem jí i s cigaretou vtáhl
- Když jsem došel na polední houli
hlady zřevna překročily práh

refr: Vracím se vracím ze všech stran

3. Nedívám se k mihotavejm hvězdám
zavedly mě jina než jsem chtěl
dávno starou cestu domů neznám
větru už jsem všechno pověděl

V kapse nosím jonon kempů seznam
kdybych na svou zemi zapomněl.

refr: Vracím se vracím ze všech stran



KNIHA PŘÍRODY.

Tajemná, veliká je Příroda, jejíž jsi částí. Život její odehrává se v lůně Matky Země, i ve Hvězdných Dálavách. Neviš, nedozvíš se nikdy, co děje se skryto tvým očím. Jen přelétne létavice a ty hádáš, že hvězda se roztříštila.

To jsou stopy a ty z nich čteš.

Lidé rádi zabývají se velkými záhadami a mluví o úkazech na obloze, o země-třesení, o vzniku hor, nechápajíce, že malé příčiny dají vznik velkým věcem. Trhlina ve skále přivodí jednu její zřícení a rozpadnutí.

Trhlina je stopa a můžeme z ní čísti. Přírodě můžeme jen rozumět, dove-deme-li čísti v jejích stopách.

Chtěl bych vás dnes upozorniti na literu, jež se nejsnáze čtou a mnoho povídají

Zasněžená pole a půda v lese v zimě jsou otevřenými stránkami Knihy Přírody, knihy, jež nikdy nebude dočtena a také ne dosti pozorně čtena, abychom ji mohli zavřít a říci: začneme něco jiného. Přijde vždy a vždy zase lepší čtenář a po-ví nám, že se dočetl mnoho nového.

Když čerstvě napadl sníh a vy si pak vyjdete ven, máte před sebou rozloženy noviny, jejichž „Denní zprávy“ jsou pozoruhodnější než „Denní zprávy“ v pražských listech. Rozhodně nevinnější a pravdivější.

Jsou to otisky nohou, tyto stopy v užším slova smyslu a jimi zaznamenány jsou poslední události v přírodě, kterých bychom jinak ani nemohli být svědky.

Co je to? Pan Vrabec si vyšel na procházku po sněhu. Jak to vím? Dobře, poněvadž malí ptáčci, kteří žijí v křoví, obvykle hopkují oběma nohama zároveň. Kdyby to byla paní pěnkavka, byly by stopy jejích nožek trochu menší a zanechávala by po sobě tu a tam smýknutou značku svou vlečkou, ocasem. Kos to být nemůže, ten má stopu mnohem větší.

K potůčku ubíraly se po sněhové pláni husy. Jaké široké plochy jejích noh opatřených plovacími blanami! Kladou nohu za nohou a jdou v řadě jak vojáci.

Zajdeme si do lesa!

Tady kráčel větší pták. Ze to byl bažant, to vám dokáží snadno: jen kurové z našich obvyklých ptáků otiskují do předu tři prsty a vzadu nic, poněvadž zadní prst mají vysoko. Koroptev má stopu menší a kromě toho bažant roztahuje prsty od sebe, takže tvoří skoro pravý úhel.

Paní Vrána se procházela po poli — vidím její stopy, dosti veliké, zadní prsty otiskuje vždy za předními třemi. Ale co to? Na sněhu jsou otisky jejích křídel, jako by roztáhnuvši křídla byla si lehla na sníh. A stopy najednou docela zmizely. „Zatřepetavši křídly, vzlétla,“ řekl by vám zkušený pozorovatel.

A tu jsou jiné stopy. Kdo to kráčí tak opatrně, že stoupá zadními nohama vždy přesně do otisků předních, takže místo aby zanechávala stopy čtyř noh, zdá se, jako by měla jen dvě? To jest paní kočka! Vyšla si na lov. Vidíte, jak stopy její jdou stále blíž a blíž a ocasem jak nervosně šlehala, až smetala sníh sem a tam. Nedaleko hopkovala pěnkavka, chystala se ke skoku, už, už... leč co se to na-

jednou stalo? Skočila docela stranou na silných zadních nohou a pádila dlouhými skoky pryč! Oh! však vám to stopy povědí. Starý nějaký hafan se za ní hnál, věren odvěkému nepřátelství. Vidíte tady jeho stopy, jak tryskem běží, až se mu nohy hluboko do sněhu boří? Stopy kočičí nemají oúsků drápů a otiskují jen čtyři prsty; jsou to měkké stopy. Stopy psí jsou tvrdé, méně pružné, jest je na sněhu nejlépe vidět, a poněvadž pes má drápy nevtažitelné, otiskuje je zřetelně.

Ale pes nebyl sám. Šel s ním jeho pán a zlobí se na darebáka hafana. Zastavil se — vidíte to podle stop, jež jsou vedle sebe. Zajisté, že volal: „Reku! Reku!“ či jak se pes jmenoval. Ale pes se nevracel. Hodil po něm hůl — tady ležela, jak je dlouhá. Pes byl cvičený. Pán si pro hůl nešel, nejsou tu stopy; pes mu ji přinesl.

Pán se vrátil domů, svou holí zase bodal díry do sněhu jako dříve, pes vedle něho, kočka zatím už dávno byla v prachu a pěnkvka si asi vesele někde na větvi zapinkala.

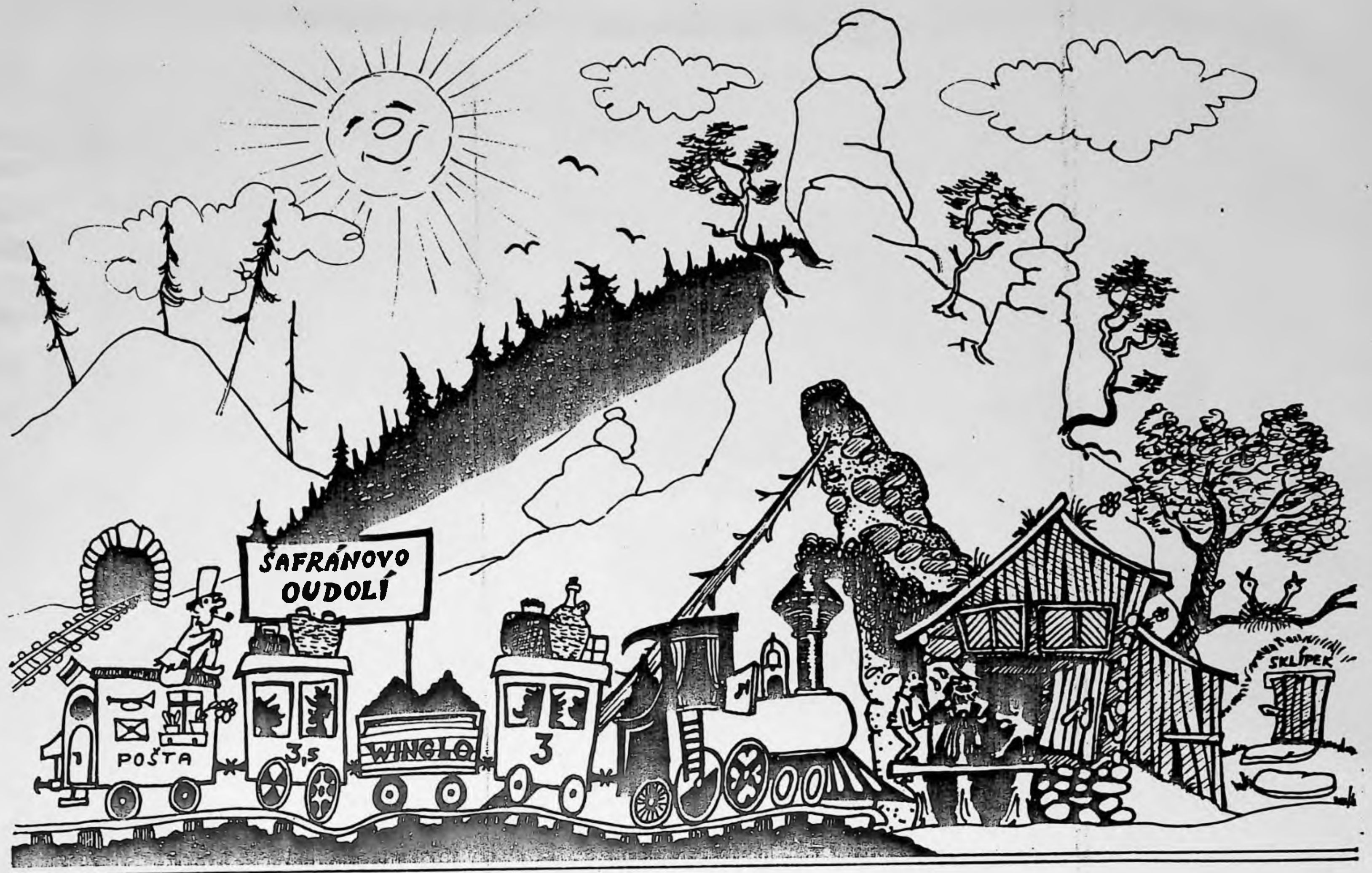
V lese jsou naše sněhové noviny nejhustěji psány. Tady se dovídáme dlouhé historie. Vždyt zde zuří za kruté zimy zlý boj o život. Hlad v lednu a únoru je příčinou mnoha tragedií. Přírodopisci shodují se v tom, že málo zvířat zahyne přirozenou smrtí. A nejhorší bývají pro ně prudké sněhové vánice, neboť pak ne-najdou cesty k domovu. Ti roztomilí králíčkové bývají skoro hloupí. Když jim sníh zavane díry, nemají tolik „filipa“, aby si k nim dohrabali přístup. Copak skrz sníh se tak těžko čichá? Živobytí je však pro ně těžké a musí často křížem krážem proběhat les, aby našli něco na zub. Kousek kůry, pohozené větvičky by stačilo, ale což když je všechno pod sněhem?

Poznali byste králíčí stopy? To je jedno z nesčíslných tajemství lesa: otiskují zadní nohy před předními. Víte, že zadní nohy jsou veliké a přední jen slabé, takže je dobře od sebe rozeznáme. A proč tak nohy klade, na to stačí říci jen, že je to skokan a to dobrý skokan. U králíka a zajíce zadní nohy jsou všechno: odráží se jimi a padá na ně; byli střeleni už zajíci, kteří ani předních noh neměli, přišli o ně při nějaké honbě.

Takové noviny čteme v lese.

Woolwotanna.







/linoryt - Pet/

VELIKONOCE - patří mezi nejkrásnější svátky roku. Původně náboženské svátky židovského prapůvodu. V křesťanském kalendáři Velký pátek - dnem Zmrtvýchvstání Krista. Dnes se velikonoce osnačují jako svátky Jara a hojnosti. A tak třeba pro příští rok typ na velikonoční vandr - na Řádovecku leží osada - skanzen Veselý kopec a třeba i tady byste se mohli dozvědět, jak vypadá škaradá středa, zelený čtvrtek, co se se to vlastně událo na Velký pátek, bílou sobotu, co bývalo k jídlu o květné neděli a jak vypadá pomlázka na Velikonoční pondělí. Proč se pečou Jidášův a beránek...

A teď Velikonoce trochu jinak...

Škaradá středa

Na černém trhu mne podvedl kamarád
pročel mi pomlázku US - Army
za třicet šet padesát

Zelený čtvrtek

Když už příroda tu barvu
nemá,
tak tedy hospodo, ještě
třikrát zelená

Velký pátek

Řecká oslava má být na tento svátek
propil jsem ženu, děti
za tři piva
prodám statek

Bílá sobota

Rágl na mne smutně kouká
jsem bleďý jako stěna
teď už víš, kamarádi
před svátky se chlastat
nemá

Květná neděle

Mo a už je si líp
hurá do lesů
veska na záda
a ve hracáku deset pív

Velikonoční pondělí

/šťastný konec pohádky/

Bill bil bil bil bil bil bil bil
potom si všiml do čeho bláti
a koncem června byli oddáni

/ Smrk /

DRAHA

Jednou, takhle navečír, Kečup Tom zatlouk poslední klín, ucpal škvíru ve střeše, narovnal a podepřel krbovej komín smrkovou větví, vymet třísky, nařechral polštář pro Vorčestra, příšerně se zašklebil, zapálil fajfku a postavil se mezi dveře:

"Tak dneska už můžem chrápat v boudě", zachrchlal, mrk vokem na Vorčestroví a zabafal. "Ale taky nemusíme, žejo, dyk sou eště docela teplý noce, že jo..."

Jak se tak na něj Vorčestr koukal, viděl, že Tom praská pejchou. Totiž tu boudu, vo kterou se hrdě vopíral, lepili s Vorčestrem už od jara a každý prkno, každej klín je stál celý galony potu. Byla to rácká bouda. A znamenala taky tak trochu pro letošek konec toulána něco jako spořádaněj život, teda spořádaněj život, jak říká Kečup voď tý doby, co přitáh z magacínu v Šafránovým oudolí dvě knížky, do kterejch starej Jáchym, co mu říkáj Monokl, balil černej prach a dělal z nich kornoutky na broky.

Ty poslední dodělavky už musel zmáknout Tom sám, pes Vorčestr koncem tejdne táhnul plechovku horký smůly na střechu. Zvrhnuv ji samozřejmě na sebe a teď tady ležel zabalenej do Tomový sváteční košile, blejskal se jako pořádně vyježděný sedlo a zamhouřenejma vočima koukal na kamaráda, jak se chystá explodovat pejchou. Teda ne, že by se Vorčestr taky děsně netěšil, jak zalezle do měkký postele a řádně se vychrápe. To tedy rozhodně ne. Jenže stará hra, co spolu bez nějakých pravidel hráli, co pamatuju, chtěla svoje.

A tak Vorčestr naznačil znužený zívnutí, jakoby říkal: "dyk je to jedno, máme chrápat v boudě nebo pod širákem, žejo..." Ale ty jeho roztoužený voči ho zradily. Poslední mrňavej ždíbec slunce zmizel za největším smrkem v Medovém oudolí a voď potoka dechla zima. Kečup Tom potáhnul z vyhaslý fajfky, zavrtěl se, přešlápnul - a pak to vzdal.

"Hele", ~~zavrtěl~~ zapraskal rozpačité kloubana na potlučenejch rukách - "pojď d o m ů ..."

Škvíry ve vokenicích se žlutě rozsvítily. Vyšly první hvězdy. A z komína, kterej eště voněl mokrou hlínou, vylítly jiskry. Tom Kečup a jeho kámoš pes Vorčestr maj prvně v životě adresu: "Medový oudolí, Placatá paseka, kousek vedle Brabenčího vodopádu..."

A probudilo je strašný mlácení do celkem chatrnejch dveří. Tom zamžoural, rozhlídl se, zahejkal blahem, potom nasadil majetnickou tvář utáhnul vopasek a rázně vtevřel do slunečního rána.

Ten chlap, co stál na dřevěný schůdku, měl určitě hezkejch pár palců přes pět stop. Nad modrou uniformou se zlatýma knoflíkama, který Toma rázem upoutaly, se rozkládaly vobrovský kníry, asi tak něco na způsob bejčích rohů. Přes rameno držel dlouhou, červenobílepruhovanou lajsničku. Aksicht měl červenej, s vočima zlatokopa, kterej vobjevil svoje kutiště plný vody.

"Dobrejtro... Nezdá se vám, že máme zatraceně krásný počasí na ten podzim?" povídá laskavě Tom hlasem bohatýho rančera a klacečkama nacípává fajfku. Ticho. "Jen aby to vydrželo..." dodá drobátko nejistě a vokem šlehne po chlapovi s tyčí. Nic. "Helejte, nechcete zajít na hlt kafe?... se šutrem, pane..."

Pak se z krku mohutnýho chlapa vydere namáhavej skřípot: "Co ste zač?! He?!"

Tom položí fajfku, zdvihne káravě vbočí a zasyčí: "Tiše, já mám vevnitř nemocnýho kamaráda". Pes Vorčestr se jako na zavalanou vobjeví ve dveřích, s gustem zívne a předvede zoubky jako perličky. Muž s knírem a lajsničkou zacouvá.

"tak co ste zač, sakral" zavřeští. Tom Kečup vypne prsa: "My tady bydlíme, pane, máte snad něco proti tomu?"

"Che," řekne majitel tyče a potom třikrát zahejká: "Che!Che!Che!" Ukáže potměšile tlustým palcem přes rameno a zasyčí: "My tada stavíme dráhu, pane!"

Tom vystoupí na špičky a zbledne. Na vokraji lesa se hlemejždí fůra polonahejch chlápů s krumpáčema a čile se s nima vohání. Z lesa

je slyšet praskání kácených stromů. Pět do voblouku vohnutých vozů s hrozným sípáním táhne šínu. Na Kečupových čele roste modrá a jako bíle tlustá žila.

"Chachá!" zařve zoufale a hlas mu přeskočí jako ajznbónácká trumpetka.

"Chachá!" zachraptí věrně, vůbec nic nechápající pes Vorčestr a z nosu mu vodprejskne šupina uschlý smůly.

"Tady bude dráha!" hřímá z uctivé dálky a žlučovitě kmitá pruhovanou lajsničkou. "Tady budou jezdit vlaky!" Umírá smíchem a máchá rukama jako větrnéj mlejn. "Tady žádný vagabund bydlet nebude!" Jásá bachratej knírač a v záchvatu radosti láme pomalovanou tyčku na drobný kousky.

Je málo lidí v tomhle kraji, co vidělo Kečupa Toma rozděleného. Vosadníci ze Šafránového oudolí si ani po dlouhým přeměnění nevzpomenou, že by Tom nebo Vorčestr někdy zvejšili hlas nad normál. Známý rváči a vejtržníci z nálevny vod starýho Vermuty se v jejich blízkosti vobvykle koukali do země, stichli, mluvili spisovně a byli saměj vohled. V tomhlectom vokamžiku se ale něco změnilo. Takhle neznaš Kečupa ani Vorčestr. Něco ruplo v tom starým dobráčkovi. Kečup Tom si rve celý hrstí vousů. Kečup Tom má malinký voči a červeněj ksicht. Pes Vorčestr tiše běduje a pozpátku couvá do boudy. Kečup už má vobrovskej hrudník a ten eště pořád roste. Bouřka, která se z něj vydere zničí kopáče a pětistopýho knírača vodfoukne třicet mil za Kostroun.

Ale z toho votvoru, kam Tom normálně zastrkáva fajfku a nalejvá grog s máslem, vylézá jen hroznej a nebezpečnej šepot, vostřej jako boví-línajší: "My tady bydlíme! Kečup Tom a jeho kamarád Vorčestr. My tady bydlíme ve svý boudě, pane! My tady bydlíme, sakra! A nikdo ná tady vocad nedostane, pane! Jasný!?"

Děsná rána votřese boudou. To Kečup zavře dveře. Pak si zapaluje fajfku a láme jednu sirku za druhou. Vorčestr leží na posteli a vzdychá. Tom vleče vod krbu polena a mocnejma hřebama je přitlouká přes všechny futra. Pak si sedne k studenýmu krbu.

"My tady budeme bydlet, hochu, dyk tohle je přece naše bouda!"...

A přelezla řádka sítání a přelezla řádka západů, dveře boudy se neotvíraj z komína se nekouří, vokenice sou zavřeny. Je to smutnej pohled, to vám povídám. Kečup Tom se psem Vorčestrem ležej na palandách, Tom bafá poslední tabák a Vorčestr polyká sliny, jak kouká na Tomovy kanady namazaný špekem. Je to pár dnů, co jim přestalo kručet v břiše. Hlad se plíží kolem jako prašivej kojot.

"vydrž, kamaráde," sípá Tom a hladově vycucává kouř z fajfky. "Tohle je naše bouda, a my tady budeme bydlet." Najednou někdo tiše a jako uctivě zaklepá na dveře.

"Esli chcete vyjednávat, vy prašiví ajznbónáci, tak jste na špatný adrese", volá Tom statečně z postele.

A z venku se vozejvá vodpověď. Něco jako válečnej pokřik raněnýho buyola. A škvírama, dírkama a puklinama se do boudy začne valit černej hustej kouř. Tom padne na kolena a zapláče.

"Vorčestre, kamaráde, voni nás chtěj vypálit..."

To je konec. Tom už nemůže. Slzy se mu valej do vousů a dutě pleskaj na zaprášenou podlahu. V tom černým čmoudu zmizí jejich sen vo bydlení. Najednou z postele, kde leží Vorčestr, zařve lesní příšera. Tomovi se zdá, že má vohnivý voči a z huby že mu lítaj zelený a žlutý plameny, když se kolem něj valí ke dveřím. A Vorčestr rve polena, vyráží dveře a jak to tak vypadá, tomu tam venku bude asi horko. Do boudy vlítne sluníčko smáchaný s kouřem, Vorčestr tuhne na prahu a Tom se přiblíže usmívá, jako tenkrát, když mu Vorčestr pokácel sosnu hezky rovnou doprostřed čela.

Na dylku podvlíkaček stojí před dveřma lokomotiva. Leskne se volejem a mosazí, a velkej rám, kterej má proti bláznivýmu dobytku, se dotejšká dřevěnýho schůdku. Na schůdku stojí muž v modrý uniformě, je celej nesváň a v zavolejovaný ruce žmoulá koženou čepici. A tak něk

provinile kouká na Toma, kterej pořád eště klečí a nevěří svejm vočím. "Co chcete," blekotá Tom, "co proboha po nás eště chcete..." Muž v uniformě je celej krabatej rozpakama.

"Jsem strojvůdce, pane" řekne a mlčí. Potom strašně vzdychne a pokračuje: "Mám ject vlakem po týhlectý dráze, pane. Vezu zboží a lidí, pane."

Zase strašně vzdychne.

"Musím ject dál, pane. Ale kdybyste se laskavě kouknul, pane, váš dům mi stojí v cestě. Nemůžu project, pane."...

Mašinfíra si otírá čelo služební čepicí.

"Je mi líto, pane..."

A Kečup Tom se zvedá a šeptá:

"Helejte, víte co, pane mašinfíra? Tak jeďte klidně dál,... nám už je to všechno jedno..."

Pes Vorčestr tichounce vyje. Nad mašinou se tetelí ropálenej vzduch. Pára syčí. Černej kouř se plazí po zemi. Mašinfíra přešlápne. Paž naposled vzdychne. Rozhodí rukama, votočí se a jako přeraženej leze po železných schůdkách do svý boudičky.

Kečup Tom se přitiskne k Vorčestroví a zavře voči.

Z mašiny zazvoní umíráček. Písty a hejblátka se vrzavě zahemžej. Komín udělal Buafbuaf - buaf buaf..

Mezírka mezi schůdkama a mašinou se pomalu zvětšuje, mašina couvá a větším a větším fofrem rachotí do zatáčky v lese až zmizí.

Kečup to nevydrží a vtevře voko.

Je тихо. Kečup To se psem Vorčestrem seděj zdrchaně u studenýho krbu a mlčej. Za chvilku si Tom vodchrchlá, zavrtí eště jednou hlavou a povídá:

"Co koukáš,..... měli bysme se dát do nějakýho voběda, hochu..."

V tom lese, jak se dráha kroutí pod vrškem Kostrounem do Medovýho oudolí a jak prolejšá Placatou pasekou vedle Brabenčího vodopádu je místo, který každej, kdo touhle dráhou někdy jel, zátřaceně dobře zná. Na tom fleku všichni hezky sběrem jako v neděli v kapli i s mašinfírou, topičem a hlídačem v poštáckým vagonu začnou proklínat chlápky, co tenhle železnej blázinec postavili.

Na tom fleku se mašina splaší, uskočí na stranu jako jankovitá kobyla, lidi padnou s rámusem na zem, pak zahne na druhou stranu, pasažéři si to pěkně zvopakujou a potom se teprve narovná dům do Medovýho oudolí.

Na tom fleku, jak každej dobře ví, stojí vechtrovna, který se už léta letoucí říká U Kečupa Toma. Málokterej z těch zelenáčů, co se teď rojej v Šafránovým oudolí, má šajn vo tom, jak tahle bouda k svému jménu přišla. Už vopravdu jenom starý a plesnivý kluci ze Šafránovýho oudolí si vo tom šuškej někdy k ránu v nálevně U Vermuta a hihňaj se v dědkovským koutě. A nejvíc se vždycky chechtá ten bílej mašinfíra v koutě u kamen. Von pamatuje eště, když se tahlecta dráha stavěla. Taky někdy vypráví, jak uměl pěkně vohejbat koleje, ale tomu už nikdo nevěří, když se kouká na jeho brabčí figuru.

Dyk i ten mladej topič to povídal - že prej dědek dycky na tom bláznivým fleku vykoukne z mašinfírskýho vokýnka a řve na plný pecky: "Ahoj Toméééé, ahóóó Vorčestrééé!" A pak se prej dycky chechtá až dolů do Šafránovýho oudolí, a slzy se mu koulí z vočí jako Brabenčí vodopád....

Miki Ryvola

FRANC a HILDA

Vážení čtenáři, dnes Vám nabízím pouze strohou zprávu rukou mého kolegy. Ta mi na telegrafním papírku poslala toto: kolego - stop - jednu - stop - do vidne - stop - stopem - stop - vlakem - stop - výzkum pokračuje /poslední dvě slova doplněna rukou mou, protože dobře vím, že ko-

kolega Seladon zde zanechal nevlastního syna Jarouška a otevřený spo-
rožirový účet.

SPOROŽIRO - záruka kvality a jistoty!

Státní spořitelna.

CIZOKRAJNÝ ROSTLINY

"Takže přijedeš sem, vylezeš z nádraží a dáš se doleva a potom druhou doprava. Pudeš až k parku co je škola a vedle ní, nalevo, bydlíme. Mám příští tejden voďpolední, ale žena bude doma, takže nemusíš čekat. A v sobotu ráno povalíme na kopce."

"Tak jo, Palmo. Za tejden ahoj." Tisknu ruku kamarádovi, se kterým jsem se spojil v sobotu dopoledne a dobře se nám spolu šlapalo.

"Ahoj! Běž, nebo ti to ujede!"

Má pravdu - do vlaku naskakuju skoro na poslední chvíli. Palma mi ještě zamával a vyrazil pěšky k domovu. Ten se má! Já ještě přestupuju.

Tenhle Palma je zajímavěj kluk. Kamarád, kterej ví, a člověk se od něj může o přírodě lecos přiučit. Říkal, že doma pěstuje dokonce vzácný cizokrajný rostliny. Od toho asi ta přezdívka.

Na další vandr s ním jsem se moc těšil. Snad proto jsem v pátek dorazil na nádraží už půl hodiny před odjezdem vlaku. Potom všechno probíhalo normálně: Přesedání, nějaký to zpoždění a konečně jejich nádraží. Ven a doleva, potom druhá doprava, parčík, škola. Fakt jednoduchý. Nekecal. Ale... k sakru... Dyť já nevím, jak se Palma jmenuje... Co s tím budu dělat?... Ještě že má tu odpolední. Počkám na něj před barákem.

Bloumám už půl hodiny a mám nepříjemnej ~~pozik~~ dojem, že jsem upoutal pozornost hlídkujícího příslušníka. No jo, už je to tady: "Kontrola občanského průkazu!" A hned prej co tu dělám? Já na to že stojím a on a bych nebyl drzej. Nabízím teda, že si lehnu a on na revanš, že mě odvede. Čert ví, jak by tahle slibná licitace skončila, kdyby se najednou neobjevil Palma:

"Dobrý večer, pane Selucký."

"Dobrej, dobrej."

"Copak proved tenhle pán?" vyptává se kamarád.

"Pěkně dlouho se tu srocuje a vůbec se mi nelíbí. A co je vám vlastně po tom?"

"No, je to můj kamarád a asi na mě čeká, viď Fine?"

Říkám že jo a pan esenbé Selucký něco bručí a říká Palmovi, ať si mě teda uklidí domů, nebo, jestli budu ještě chvíli vrhat stín pod lampou, tak že z toho bude mrzutost.

"Máš štěstí, že Seluckej je náš soused. Bejt to jinej polda, těžko bych ti pomáhal. Dyť ani nevím, jak se jmenuješ," povídá Palma na schodišti. "A proč jsi vlastně nešel nahoru? To není Jarka doma?"

"Nevím; dyť já taky nevím...", ale to už Palma odemyká byt a já jdu do kolen. Na zvonku je štítek: Antonín a Jaroslava Palmovi...

Vlastně

Cimbura, máj 79

oprášeno v máji 87

TRAMPSKÉ DĚJINY



Roku 1933 vydává nakladatelství Práce intelektu Františka Weizentela dílko Ebba Burikána Trampské zkaszy-naše dějiny. V předchozích číslech našeho časopisu jsme s použitím základních faktů Bobovy imižky stručně popsali úplné začátky trampování. Bylo to asi dobře, že jsme začali s dějinami, protože nyní můžeme přinést Trampské zkaszy v nichž vystupují všichni ti, kteří byli v dějinách zmiňováni.

Na rozdíl od předchozího seriálu budeme trampské zkaszy přinášet tak, jak je Bob před více než 50 lety napsal.

Přenesme se tedy do předválečných dob, kdy se všechny ty zdánlivě obyčejné střípky lidských osudů odehrály.

ZKAZKA I.

Večírek pistolníků

Při takových sjezdech se toho nikdy moc nenamluvilo, a tak Bufalle místo planých frází vytáhl svůj casr a od boku mu vyšlehly tři plamínky, prásk, prásk, prásk, mířené na misku s brambory ležící na stole. "Střilejte, zahro-moval, ti kanadani kanadský! Člověk sotva přijde už musí uklízet ze stolu, aby se mohl najíst!" A skutečně po misce s brambory nebylo ani stopy! Už to začalo! Kde se vzali, tu se vzali lefoše, suprsoty, smitwesony (!) a pach z vystřelených nábojů naplnil jizbu lesního srubu. Když se horká krev pistol-níků vybouřila, bylo překročeno k zapálení táboráku dle starých tradic -tj. třením dřívěk. Abému tato metoda zklamala, a tak vatru zapálil obyčejně- - sirkou. Kytara brnkla a údolím se nesla stará píseň Janiky Mottla:

Naše chaty i lopaty
pod sněhem jsou zaváty,
csadaxx volá, hej hola.....

Zatím Bucky, správce ranchu jinými slovy kanadské děvče pro všechno, uklidil vzniklé spousty při první oslavné palbě a chystal vše pro regu-lární střelecké závody o titul mistra pistolníka s propůjčeným názvem "Hvizdající Dan"

Muži Západu se přihrnuli do chaty jako lavina a grog starého vlka jinak třiatřicetiletého Bedry-udělaný z jedné várky půllitru čistého lihu a půllitru vody, hřebíčku a citronu-jim rozproudil pistolnickou krev a všichni jako jeden muž začali odstřelovat všechnu visící krásu.

Abé i Bucky se smáli, třeba mohli svými Colty dosáhnout nejkrásnější tanece všech pistolníků, neboť dobře věděli, že na druhou sobotu vše bude na svém místě a ještě krásnější.

Henry s Benem si něco pošeptali, což bylo přijato s nevolí a takovým střelbojícím protestem až zhasla lampa.

"Co si šaškáte!?", zařval Abé, šerif erubu,

"Ale tadyhle Henry mi vykládal, že nepůjde dřív spát, dokud nezbude v chatě jen jeden hřebík na jeho kabát a velkej na tlumok!!!"

"Uvidíme!," pravil táhle šerif a pak bylo přikročeno se vzduchovkou k závodům. Nejdříve do terče, pak zhasnouti svíčku, usměriti popílek cigarety, držené v puse vždy jednoho pistolníka a nejtěžší závod-střelení do tenoučké pohlepnice ležící na hraně. Bufallo, dosavadní mistr, odpadl a nastupcem se stal Abé. Láda Fatty nestřílel, seděl u grogu a statně s Kide mnehybal. Bledý Henry mačkaje třetí cenu, zubil se na bedru, který vyhrál ex-cenu útěchy. Výsledek byl oslaven salvou do metrákových dveří, které se po krupobití olova porouchaly z pantů jako řečeto.

Bucky, který prohrál cenu jen o dva body, neúnavně střílel diabolkami po myších, které zděšeně v chatě pobíhaly. Boro Černoušek jej ponoukal a Barry vykládal, jak pistolníci Západu jsou chladnokrevní i když jsou střeleni. Mirek, chtěje přejít k bavící se partě, přišel do rány rozmrzelému správci Buckymu a dostal ránu do lokte, chytl se rychle za ruku a místo planého řvaní klidně otočil hlavu a pravil: "Buccune, dávej pozor-----co kdyby to byl kulomet!"

"Ano, Berry, máš pravdu, takoví mají být praví pistolníci.

PRO vás to naše pistolnické:" Pal-pal, pal-Colt!!!"

PRORADNÝ DAREBA FRETKA

TAKLE POZDÍ JSI SE JEŠTĚ NIKDY NEVRÁTIL DOMŮ! UŽ DO TONTO TVÉHO KLUBU VÍCEKRÁT NESMÍŠ!!

TV STRACHY, CO JSME O TEBE MĚLI! A UKOLY TAKÉ ASI NE- MÁS - OO??



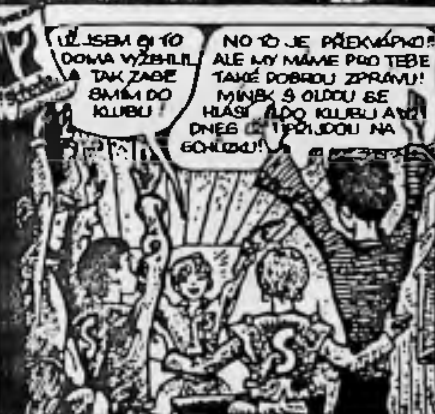
KONEČNĚ VÁS VIDÍM, W MIZEROVÉ! PODRAZILI JSTE MI TENGAT NA KLÍŽISTI NOM! A JA MUSEL DO NEMOCNICE MÍSTO NA MĚSTOVSTVÍ!

NENADÁVEJ- JO?? NEMĚL SES NÁM PLEST NA LEDE DO CESTY!



JE TO NĚKDE V LOMĚCH ZA OHRADOU - RUKAV TĚMU MODRÉ ROKLE A JBOU TAM VZDYCH V BOBOTU! CHODÍ TAM UŽ ČES KLUB A JENOM NOVÝ ČLEN DENNY.

TAK TO ASI ON NAM TO POKLÍPIL V SOBOTU NAS TAM PŘIVEDES!



NO TO JE PŘEKVÁPKO! ALE MY MÁME PRO TEBE TAKÉ DOBRŮU ZPRÁVU! MINUL S OLCOU SE HLÁSI DO KLUBU ANI DNES U TĚPŘÍDOU NA GONDU!





VOLÁNÍ O POMOC

20
strana



PODÍVEJTE
TAM DOLE -

- PO NÁS
SUDÍ MILDA
S HARYKEM A
FRETKOU! ALE TO
UŽ NÁM MŮŽE
BYT RUK! STEJNĚ
NÁS NEHAJDOU!



TUDYHLE SEM
VŽDYČKY LEŽOU,
ALE DNESKA JE
TU NEVIDÍM!



STÁT! STÁT! CO TADY DĚLÁTE,
NICEMOVÉ!



ZA VÁMI TAM NEPOLEŽU, ALE YEN VÁS
NEPUŠTÍM, I KDYBYCH TADY MEL STÁT DO
PŮLNOCI!



PŮJDEME KUPŘEDU,
DOKUD NESHOŘÍ
SVÍČKA DO POUŠTY.
PAK SE MUSÍME
VRÁTIT K VÝCHODU
ONTE NECHTE.

TADY JE
NEJAKÁ
BUTKA

A TAMHLE
DRUHÁ,
POJDEME
PODLE NICH.
NĚKAM SE
UŽ DOŠTA-
NEME!



KDEPAK! TŮHLE
NEPŘEJDEME, SPAD-
NEME DO VODY!

VRÁTÍME SE
A PŮJDEME JINOU
CHÓDBOU, KDE
NENÍ VODA!



SVÍČKY JE UŽ ŠKORO
JEN PULKA. MELI BYSME
SE VRÁTIT!!



ROZTRHÁME NOVINY
NA PROUŽKY, PAK
SVÍČKU ZHASNEME
A BUDEME SVÍTIT
PAPÍREM.



MOC
KUPŘEDU
NEVIDÍM -
ALE JE TO



TADY POZOR!!
JETU VPRÁVO
HRDZNÁ JÁMA -
NĚCO JAKO
PROPAST. DRŽTE
SE PĚLI EKÁLE!

JÁ TĚDY
NEVIDÍM NIC,
ALE DÁM
NA TEBE!



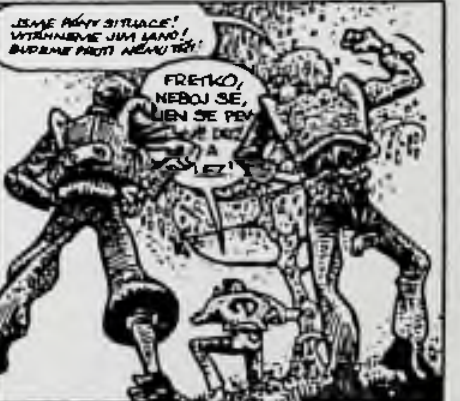
PROSBA
LIDI -
JÁ PÁM
PÁM
POMOC!



JAK SE TĚD
DOSTANU
NAHORU?
NIČHO SE
NEZACHYTÍM!

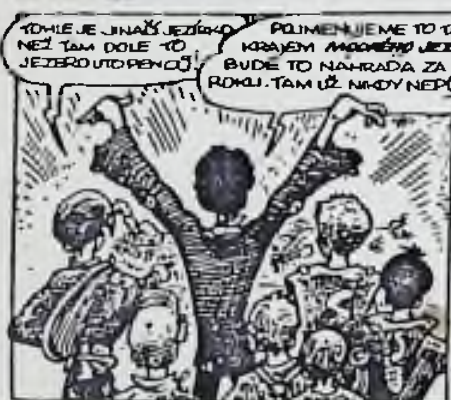
NIC HORSÍHO
SE NÁM
NEVOMILO
STÁT!

A SVÍČKA
DOHOŘELÁ!





MODRÉ JEZÍRKO



KONEC DĚJÍSTVÍ